

faa ster det selvfølgelig, fordi der i den Sag, som disse Spørgsmaal vedrøre, nemlig den meget omtalte Vestre Kirkegaards Sag her i Kjøbenhavn er kommet til at foreligge Spørgsmaal af meget stor almindelig konstitutionel Interesse.

Der har jo været en heldigvis enstaaende Konflikt mellem Administrationen og en Ret, en Konflikt, som truede med at antage en meget omfattende Karakter, men som jo dog heldigvis blev standset, idet alle Parter fandt det rigtigt, at Sagen, hellere end at drives paa Spidsen, skulde afgøres ved et Forlig. Det er navnlig Spørgsmaalet om Forstaaelsen af Grundlovens § 72, som har spillet en stor Rolle i denne Sag. Værdige Medlemmer ville forstaa, at det ikke er det egentlige Realitetsspørgsmaal i denne Sag, som jeg mener har en saadan almindelig Interesse, at jeg af den Grund vilde gøre det til Genstand for en Foredspørgsel her i Tinget. Jeg mener, at det Realitetsspørgsmaal, som i Korthed kan udtrykkes ved at sige, om der kan eksproprieres til en Jærnbane fra Kirkegaard eller ej, det er et Spørgsmaal som ethvert andet Retsspørgsmaal, som kan være ganske interessant, men som dog skønnes ikke at have nogen større hverken teoretisk eller praktisk Betydning. Nej, der er jo kommet et andet vigtigere Spørgsmaal frem i Sagen paa Basis af det, der skete ude paa Vestre Kirkegaard. Efter at der var foretaget en Ekspropriation, blev jo Kongens Foged i Kjøbenhavn indbragt i Sagen. Han nedlagde et Forbud for Generaldirektør Tegner, Ovingeniøren ved Statsbanerne, mod at disponere over det omtalte Terrain, og efter at en Stund var gaaet, tog den højtærede Minister for offentlige Arbejder Affære i Sagen, traadte frem i Forgrunden — det forekom mig noget unødigt — og erklærede lige over for dette Fogedforbud, at det var til ansæ for en Nullitet, og han bemyndigede — hvilket vel vil sige det samme som paalagde — derefter Ovingeniøren for Anlægget til at handle uanset dette Fogedforbud. Derefter blev jo Politimesteren i Søndre Birk indbragt i Sagen, idet Kongens Foged i Henshold til Forordningen af 6te April 1842 § 9 begærede hans Bistand for at staffe Fogedforbudet respekteret, og Politimesteren ydede, som alle vide, ogsaa denne Bistand den 9de September d. A. Dermed troede man, at Sagen for saa vidt var forbi. Men saa optraadte den højtærede Justitsminister paa Valpladsen ved Skrivelse af 18de September. Paa Foranledning af den højtærede Minister for offentlige Arbejder reprimanderede han Politimesteren for, hvad han havde gjort;

han maatte ikke have gjort det uden Justitsministeriets Tilladelse; og det paalagdes ham for Fremtiden ikke at lægge Hindringer i Vejen for Anlægget ved Dispositioner med Hensyn til det omtalte Grundstykke. Det vil erindres, at denne Sag, i alt Fald her i Kjøbenhavn og vel ogsaa over hele Landet, vakte en ganske almindelig Opsigt. Man havde herhjemme endnu ikke set, at et Retsdecret var blevet behandlet paa den Maade, som Tilfældet var, fra Administrationens Side, de almindelige tilbavnte Begreber om, at Domstoles og Reters Dekreter skulde respekteres, bleve i høj Grad konfunderede, og jeg tør navnlig antage, at samtlige Retsbetjente og Politimestre hele Landet over ikke forstode, hvad det var, der skete, og hvilke Grunde de højtærede Ministre havde til at handle saaledes, som de gjorde. Man har i det hele taget staaet temmelig usforstaaende over for det, der er passeret, hvad der har bevæget de højtærede Ministre til at træde op paa denne Maade, og hvilken Begrundelse de egentlig ville give af deres Handlemaade. Naar nu Sagen var gaaet sin almindelige, man kan maaste sige sin stærke Gang, vilde man jo have faaet en Besvarelse af Spørgsmaalene, dels af Hof- og Stadsretten, naar den dømte i den Justifikationsjag, som skal følge paa ethvert Forbud, dels af Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, til hvilken der jo blev indgivet en Klage, idet man begærede Generaldirektør Tegner mulktet for den Maade, hvorpaa han havde trodsset Forbuddet, og endelig ved Højesteret, hvis en af Parterne vilde appellere Sagen dertil. Saa havde vi faaet Spørgsmaalene drøftede og afgjorte for deres rette Forum, og saa vilde Uklarheden naturligvis være forsvunden derved. Men, som sagt, Sagen blev afgjort ved et Forlig, som jeg senere skal komme til at omtale, og derved er denne Løsning af Gaaden bleven udelukket. Og de højtærede Ministre have ikke fundet Anledning til at give Offentligheden en nærmere Forklaring til Vejledning og Forstaaelse af Sagen, end ikke gennem „Berlingske Tidende“ — som jo ellers i denne Sag har spillet en nogenlunde pudsig Rolle som Justitsministerens Organ — end ikke derigennem have vi faaet den Oplysning, vi virkelig have et vist Krav paa at faa i en saadan Sag. Meningen med min Foredspørgsel er, altsaa nærmest den at give de højtærede Ministre Lejlighed til at give en nærmere Forklaring og Begrundelse af deres Handlemaade, og jeg antager, at det høje Ting ogsaa vil interessere sig for at faa en saadan Forklaring, ja, jeg antager endogsaa, at de højtærede Ministre ville betragte det som en kærkommen Lejlig-